

usnesení prvního soudu ze dne 21. června 1933, zamítající návrh poddlužníkův, jimž se domáhal zrušení exekuce jen ode dne podání jeho návrhu. Rozšíření návrhu poddlužníkem teprve v opravném řízení nebylo již přípustné a neměl rekursní soud mu vyhověti, ježto bylo mu rozhodnuto jen o původním návrhu poddlužníka, jak byl u prvního soudu učiněn a jak se stal i předmětem rozhodování rekursního soudu. Bylo proto v tomto směru usnesení rekursního soudu napraveno a jen v této části přiznati dovolacímu rekursu částečný úspěch.

Čís. 13119.

Obmezení žalobní žádosti na hranici řízení ve věcech nepatrných za opravného řízení nemá vliv na přípustnost odvolání.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1933, R II 506/33.)

Odvolací soud odmítl odvolání žalovaného jako nepřípustné, ježto žalobce v odvolacím sdělení a při ústním odvolacím líčení žalobu, domáhající se zaplacení 918 Kč s příslušenstvím, obmezil o 1.000 Kč vzhledem k tomu, že žalovaný zaplatil jistinu a část příslušenství.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by nehledě k svému odmítacímu důvodu ve věci dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

V souzeném případě prohlásil žalobce teprve v odvolacím sdělení a při ústním odvolacím jednání, že obmezuje žalobu, jíž se domáhal zaplacení částky 918 Kč s příslušenstvím, o 1.000 Kč, poněvadž mu žalovaný tuto částku po rozsudku prvního soudu zaplatil. Neprávem odmítl odvolací soud odvolání jako nepřípustné, ježto prý žalobce oním prohlášením obmezil žalobní žádost na hranici bagatelního řízení. Ustanovení § 453 druhý odstavec c. ř. s., jehož se odvolací soud dovolává, nepřichází v úvahu, neboť jest zvláštním výjimečným předpisem pro řízení před okresními soudy v nepatrných věcech. Nelze proto užití tohoto ustanovení v řízení opravném, jež se provádí podle předpisů o řízení před sborovými soudy první stolice (§§ 463 první odstavec, 509 druhý odstavec, 513 c. ř. s.) a nemělo v tomto řízení obmezení žalobní žádosti na hranici řízení bagatelního na přípustnost odvolání žádného vlivu, ježto se stalo teprve po vynesení rozsudku soudu první stolice a podle spisů nebylo pochybnosti o přípustnosti odvolání v době jeho podání.

Čís. 13120.

Nájemník, jenž uzemění radia připojil ke splachovací rouře záchodu, společného ještě pro jiné nájemníky, vybočil z rámce užívacího práva, propůjčeného mu jako nájemníku.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1933, Rv I 784/32.)

Žalovaný, jenž byl nájemníkem v domě žalobců, připojil si uzemění radia ke splachovací rouře na záchodě, jehož užíval společně se dvěma jinými nájemníky. Žalobu, by žalovaný byl uznán povinným odstranit toto uzemění radia, oba nižší soudy zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Prvý soud zjistil ze souhlasného udání obou stran, že žalovaný má od žalobců najatý byt, u kterého užívá žalovaný záchodu společně ještě se dvěma nájemníky. Žalovaný na záchodovou rouru zavedl uzemění (pro radio). Provést toto uzemění byl žalovaný oprávněn v mezích svých nájemních práv. O rozsahu užívání najatých místností rozhoduje především ujednání stran, jinak jest směrodatným ustanovení zákona. Ježto se zvláštní ujednání o užívání najatých místností mezi stranami nestalo, jsou rozhodná jen zákonná ustanovení. Podle § 1098 obč. zák. jest nájemník oprávněn užívatí najaté věci, pokud smlouvou způsob užívání není určen a vymezen, způsobem obvyklým, pro pronajímatele neškodným. Žalovaný, upevniv na rouru v záchodu uzemění, nepřekročil meze nájemního práva, a nezasáhl tím do vlastnického práva žalobců. Uzemění se stalo jen v prostoru, kterého podle nájemní smlouvy žalovaný jest oprávněn užívatí pokud se týče spoluužívání, a tím se také užívání záchodu nijak neznemožňuje ani neztěžuje. Z povahy uzemění vychází, že žalovaný používá uzemění, kloset sám nijak nepoškodí stoupáním na mísu klosetu, jak žalující tvrdili.

Nejvyšší soud uznal podle žaloby.

Důvody:

Nelze přisvědčiti názoru nižších soudů, že žalovaný, připojiv uzemění radia ke splachovací rouře záchodu, jenž je společný ještě pro jiné dva nájemníky, jednal v mezích nájemního práva. Podle § 1098 obč. zák. jest pro způsob a rozsah užívání najatého předmětu rozhodné ujednání stran. Není-li ujednání, rozhoduje účel smlouvy, po případě místní zvyklost. Ježto, jak nesporno, se nestalo zvláštní ujednání ve příčině najatých místností, je žalovaný oprávněn užívatí najatých místností způsobem obvyklým. K místnostem těm patří i společný záchod. Obvyklé užívání společného záchodu může však záležeti jen v takovém jeho užívání, k němuž je záchod určen, ale nelze používatí ho k účelu jinému, na př. jako vodiče pro elektrický proud z rozhlasového aparátu do země. Netřeba tu uvažovati, jak by tomu bylo, kdyby záchod nebyl společný, rozhodné je, že užívání záchodu kromě žalovanému je vyhrazeno ještě dvěma jiným nájemníkům. Je-li pronajatá věc v užívání několika nájemníků, není žádný z nich oprávněn bez souhlasu vlastníka domu provést připojení uzemění svého radia v místnosti společné několika nájemníkům (srov. rozh. čís. 7637 sb. n. s.). Z toho, co uvedeno, je zřejmo, že žalovaný tím, že provedl uzemění svého radia ve společném záchodě, vybočil z rámce užívacího práva jemu jako nájemníku příslušejícího a jsou proto žalobci jako pronajímatelé oprávněni domáhati se na žalovaném odstranění tohoto uzemění.